

Η ιστορία σας ξεκινάει από κάπου εδώ γύρω που βρισκόμαστε τώρα.

Οι γονείς ήταν λαϊκοί άνθρωποι. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στα Πετράλωνα. Όπως και οι γονείς μου. Η αδελφή μου γεννήθηκε σε ένα υπόγειο, εγώ σε μια αυλή και ο αδελφός μου σε διαμέρισμα.

Αποτυπώνει την εξέλιξη.

Και τον αγώνα της βιοπάλης του πατέρα μου. Ήταν έμπορος-πλασιέ. Αυτό που βλέπουμε στις παλιές ταινίες. Έτσι μεγάλωσε τρία παιδιά... Εφευγε το πρωί στις 8.30 και επέστρεφε το βράδυ. Η μητέρα μεγάλωνε τα παιδιά. Τις Κυριακές όμως ήμασταν όλοι μαζί. Μαγείρευαν μαζί με τη μητέρα μου, διάβαζε την εφημερίδα του -την Κυριακή έπαιρνε την «Ακρόπολη» και τις καθημερινές «ΤΑ ΝΕΑ»-, έβαζε το πικάπ και ακούγαμε μουσική.

Τι ακούγατε;

Του άρεσε πολύ η κλασική μουσική και η όπερα. Είχε όμως και δίσκους με λαϊκά, αλλά και με ταγκό και βαλς. Αλλά περισσότερο αγαπούσε την κλασική μουσική. Διακατεχόταν από μια καλλιτεχνική ανησυχία, χωρίς να την εκδηλώνει, γιατί ήταν αρκετά κλειστός, δεν μίλαγε πολύ. Αλλά μην ξεχνάμε ότι πέρασε και έναν Παγκόσμιο Πόλεμο. Όλα αυτά βέβαια τα αναγνώρισα όταν μεγάλωσα. Δεν μπορούσα να κατανοήσω τη συμπεριφορά του, τους εκνευρισμούς του, τις εκρήξεις του. Ήταν αρκετά φωνακλάς, δεν έβριζε, απλώς ανέβαζε τη φωνή. Όχι σαν του «Σπιρτόκουτου», εννοώ χωρίς μινελίκια.

Αντλήσατε στοιχεία από το βίωμα αυτό για την ερμηνεία σας στην ταινία;

Προφανώς είχα εικόνες. Για όλα όσα κάνω παίρνω ερεθίσματα και τα ενσωματώνω με κάποιον τρόπο σε ρόλους. Όπως άλλωστε και κάθε ηθοποιός. Είναι κομμάτι της δουλειάς μας. Παρατηρώντας τις συμπεριφορές των ανθρώπων αντλούμε κινήσεις, βλέμματα και τα χρησιμοποιούμε ανάλογα με τους χαρακτήρες που υπηρετούμε. Όταν λοιπόν ενσαρκώνω πατέρες ή παππούδες, κάπου στην άκρη του μυαλού μου αναδύεται το πώς περπατούσε ο πατέρας μου, πώς κοιτούσε κ.λπ.

Ο πατέρας σας απ' ό,τι αντιλαμβάνομαι σας έκανε να αγαπήσετε την τέχνη

Πρώτα τη μουσική. Είχα και μια μεγαλύτερη αδελφή, η οποία εμφανίζεται στην ταινία «Η ψυχή στο στόμα», η Ρεγγίνα Λίτση. Εφυγε από τη ζωή το 2014. Ως μεγαλύτερη, όταν ήμασταν παιδιά, άκουγε την ποπ της εποχής, το νέο κύμα. Όταν εγώ ήμουν 12, εκείνη ήταν 15 ετών. Τότε τα γυμνασιόπαιδα μαζεύονταν και έκαναν τα πρώτα τους πάρτι: χάλι γκάλι, μπόσα νόβα, σέικ, μπλουζ. Ακούγαμε από Πόπη Αστεριάδη, Μιχάλη Βιολάρη και Γιάννη Πουλόπουλο, μέχρι Ερικ Μπάρτον, Μπιτλς κ.ά. Τότε με το χαρτζιλίκι μας -κυρίως η αδελφή μου- είχαμε αρχίσει να αγοράζουμε δίσκους. Ακόμη αγοράζω, έχω μεγάλη δισκογραφία. Περίπου 2.500 δίσκους και 500 CDs.

Τελευταίος δίσκος που αγοράσατε;

Νικ Γουστερχάουζ. Κάθε 20 χρόνια ανακαλύπτω έναν καλλιτέχνη, τόσο πολύ. Ανακάλυψα έτσι τον Τομ Γουέιτς αρχές της δεκαετίας του '80.

Από ελληνικά;

Δεν είμαι τόσο μεγάλος φαν. Πέρα από τους κλασικούς μας -Θεοδωράκη, Χατζιδάκι, Σαββόπουλο, Ξαρχάκο, Μαρκόπουλο κ.λπ. Επίσης τα ρεμπέτικα και από λαϊκά ο Μανώλης Χιώτης.

Πώς και δεν σας κέρδισε η μουσική;

Πέρασα και από αυτό. Σκάλιζα πότε μια κιθάρα, πότε ένα μπαγλαμαδάκι. Εψαχνα με τις τέχνες πάντα έναν τρόπο να βγω και να εκφραστώ, έχω εμφανιστεί και με μια κιθάρα κάνοντας κάτι σαν stand-up comedy με σατιρικά τραγούδια, όπως του Θέμη Ανδρεάδη. Το έκανα για χαβαλέ, έπαιρνα και κανένα χαρτζιλίκι. Τώρα αυτά δεν μπορώ να τα κάνω. Δεν έχω το δικαίωμα να κάνω κάτι που να μην είναι άρτιο. Πρέπει να είναι ολοκληρωμένο.

Η επιτυχία δημιουργεί υποχρεώσεις;

Δεν ξέρω τι εννοούμε επιτυχία. Όταν κάνεις κάτι για χαβαλέ, όχι για την ευχαρίστηση, υπάρχει πρόβλημα, δυσφορώ. Εχω

περάσει και από τέτοιες δουλειές. Είχα πάει στο Ισραήλ που σπούδασε ο αδελφός μου, πήγα για διακοπές και άρχισα να ηγαινοερχομαι και να δουλεύω. Μιλώ και εβραϊκά. Αλλά δεν μπόρεσα να ενταχθώ, να μπω στη θερμοκρασία αυτής της χώρας. Εργάστηκα για χρόνια ως djσε ελληνάδικα βάζοντας σκυλάδικα τραγούδια. Περίπου για 7 χρόνια. Ηταν η τελευταία δουλειά πριν γίνω ηθοποιός.

Ηταν πολλά τα χρήματα.

Και τα χρήματα ήταν πολλά και εγώ είχα μπει σε ένα κλίμα που το γλεντούσα. Τσιγάρα, ποτά, τσιφτετέλια, ταρατατζούμ.

Και πώς ξεφύγατε;

Το 1996 πέθανε η μητέρα μου. Το 1997 ο πατέρας μου. Εκεί ένιωσα μια αμηχανία. Ξαφνικά βρέθηκα μετέωρος, βυθίστηκα σε πένθος. Επρεπε να βρω τι θα κάνω. Είχε αλλάξει μέσα μου το «είναι» μου. Εβλεπα ότι εκεί που ήμουν δεν με έβγαζε πουθενά. Ξαφνικά κατάλαβα ότι δεν είναι χαβαλές η ζωή. Με ρωτάνε κάποιες φορές: «Δεν στενοχωριέσαι που άρχισες την ηθοποιία αργά;». Κατά την άποψή μου όλα γίνονται όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή. Είχα αρχίσει να ψάχνω δρόμο να μπω από την εποχή της βιντεοκασέτας. Τότε ήταν στην άνθησή της και έκανα εμπόριο. Αλλά ποτέ δεν βρήκα τον τρόπο. Ηρθε όμως το πλήρωμα του χρόνου. Οπως για παράδειγμα με τον «Μάκη» (σ.σ.: την παράσταση στο Θέατρο του Νέου Κόσμου), με έναν μονόλογο που δεν είχα ξανακάνει, γεύομαι τη θερμή ανταπόκριση του κόσμου και χαίρομαι. Οπως επίσης με το σίριαλ «Τα καλύτερά μας χρόνια», για τρίτη χρονιά.

Πότε αισθανθήκατε βέβαιος ότι ανήκετε στον κόσμο του θεάτρου, της υποκριτικής; Σας το ρωτώ γιατί, όπως κι εσείς είπατε, δεν ήταν η πρώτη σας επαγγελματική επιλογή.

Θα χρησιμοποιήσω τη φράση του Οδυσσέα Ελύτη ότι στη ζωή και στην τέχνη χρειάζονται τα τρία Τ: τύχη, ταλέντο, τόλμη. Θεωρητικά είχα ένα ταλέντο και η παρέα μου, οι φίλοι μου με παρότρυναν προς την ηθοποιία. Είχαν δει τις ερασιτεχνικές παραστάσεις που έπαιζα τα stand up comedy και με ενθάρρυναν. Είχα την τόλμη να το κάνω σε μια ηλικία που άλλοι μετράνε τα ένσημα για τη σύνταξη -στα 44 μου. Είχα και την τύχη η πρώτη μου μεγάλη ταινία να είναι το «Σπιρτόκουτο». Αποτέλεσε τον θεμέλιο λίθο μιας πορείας. Ετυχε να βρεθώ με τον κατάλληλο άνθρωπο που εκείνη την εποχή είχαμε κοινά οράματα. Ο καθένας μας τώρα έτσι κι αλλιώς έχει ακολουθήσει τον δρόμο του.

Ποιο ήταν το κοινό όραμά σας;

Ο Γιάννης ήθελε να φέρει κάτι φρέσκο στον ελληνικό κινηματογράφο, μιλούσαμε πολύ, μου έμαθε τον Τζων Κασαβέτη. Ηταν ο δάσκαλός μου. Ημουν χαρούμενος που είχα να κάνω με έναν άνθρωπο ο οποίος είχε κάτι στο μυαλό του, χωρίς να ξέρω πού πάμε.

Τι σας έκανε να τον εμπιστευθείτε;

Το ένστικτό μου. Για τον ίδιο λόγο που σε εμπιστεύομαι τώρα και σου μιλάω. Θα μπορούσα να ήμουν πιο κλειστός. Κάτι είδε σ' εμένα τώρα. **Δημιουργήθηκε διάσταση στο πέρασμα του χρόνου;**

Κάποιες σχέσεις κρατήσανε, κάποιες διαλυθήκανε. Κάποιοι φίλοι, λίγοι, έμειναν, όπως για παράδειγμα ο Κώστας Ξυκομηνός που ξεκινήσαμε μαζί στο «Σπιρτόκουτο». Με τον Γιάννη δεν μιλάμε πια.

Σας στοιχίζει αυτό; Δεν στενοχωριέστε; Ηταν ο δάσκαλός σας όπως μου είπατε.

Να την κάνετε στον Οικονομίδη, γιατί κανείς δεν του την έχει κάνει. Δεν τον έχει ρωτήσει «ποια είναι η σχέση σου με τον Ερρίκο Λίτση σήμερα». Οχι δεν στενοχωριέμαι.

Εσείς γιατί δεν απαντάτε;

Δεν έχω καλή σχέση μαζί του σήμερα.

Γιατί;

Είναι σαν να με ρωτάς γιατί χώρισα με μια γυναίκα κάποτε.

Τι φέρνει ρήξη στις σχέσεις των ανθρώπων;

Ο καθένας ακολουθεί τον δικό του δρόμο. Το ίδιο έκανε κι ο Γιάννης και έτσι χαθήκαμε και από φίλοι. Φτιάξαμε δυο ταινίες μεγάλες. Το «Σπιρτόκουτο» -η πρώτη μου- ήταν οι σπουδές μου στον κινηματογράφο, «Η ψυχή στο στόμα» - η έκτη- ήταν το διδακτορικό μου. Εκεί κατάλαβα και είπα στον εαυτό μου «είσαι ένας καλός ηθοποιός». Ηταν κάτι πολύ δύσκολο για μένα.

Γιατί ήταν δύσκολο;

Επρεπε να γίνω αυτό που είδες: ένας άνθρωπος που ταπεινώνεται, που ξυλοφορτώνεται και που δέχεται όλη αυτή τη βία. Εμπαινα σε ένα ψυχικό ταξίδι.

Αισθανθήκατε ποτέ ότι σας λείπει η θεατρική εκπαίδευση;

Το έψαξα στην πράξη και προσπαθώ συνεχώς. Διαβάζω, μελετώ, ακούω, προχωράω.

Θα επιστρέφατε στην προηγούμενη ζωή σας πριν γίνετε ηθοποιός;

Όχι, γιατί δεν διαχωρίζω έτσι τη ζωή μου -μία είναι και έτσι την αντιμετωπίζω. Δεν θα επέστρεφα στο παρελθόν. Αν δεν υπήρχε δεν θα ήμουν αυτό που είμαι σήμερα. Η χθεσινή μέρα έφερε τη μέρα που είμαστε εδώ και μιλάμε. Εσείς θα επιστρέφατε;

Όχι, σίγουρα όχι.

ΠΗΓΗ: ΤΑ ΝΕΑ, 9.2.2023